

[Villemoes.]

Hundrede Millioner Kroner, som nu ønskes bundet — vi haaber at faa et Statslaan paa 400 Mill. Kr., vi haaber, at de Love, som nu om lidt forhaabentlig bliver vedtaget, om Binding af Bankernes og Sparekassernes Midler, vil faa nogen Virkning —, og i Forhold til den store Pengerigelighed, som følger af de to Konti paa Nationalbankens Regnskab, der jo nu er oppe paa over 3 000 Mill. Kr., et for almindelige danske Hjerner astronomisk Tal, er Virkningen af Tvangsopsparringen kun en Draabe i Havet. Jeg har forstaaet det saaledes, at efter den Ændring, som Forslaget er undergaaet i det høje Folketing, kalkulerer man, at dette Forslag om Tvangsopsparring, som det nu er affattet, vil indbringe 65 Mill. Kr. Det er ikke stort mere, end de to omtalte Konti kan stige med i Løbet af en god Uges Tid. Men det saa ikke havde været noget rigtigere at udskyde denne Foranstaltning i alt Fald indtil videre. Sindene er af Regeringen sat i Bevægelse, og det er gjort paa en saadan Maade, at det sikkert vil volde noget Besvær at overbevise Skatteyderne om, at de ser Pengene igen. Jeg indrømmer, at blandt de mange efter min Mening gode Ændringer, der er sket i Folketingsudvalget — selvfølgelig alle sammen Ændringer, som, saaledes som den højtærede Finansminister sagde, ikke er af principiel Natur —, er der bl. a. kommet den Ændring, at de Folk, som nu skal tvangsopspare, skal have en lav Rente efter 1945; de skal have 2 pCt., men til Gengæld skal de først have deres Penge tilbage nogen Tid senere. Jeg indrømmer, at jeg for mit Vedkommende i og for sig meget hellere havde set, at der, naar man endelig skulde til at lave en saadan bunden Opsparing eller Tvangsopsparring, slet ingen Rente skulde betales, men jeg nægter ikke, det kan tænkes, at somme, der er blevet lidt opskræmte over dette Foretagende, og tror, det kan ende med Statskonfiskation, siger, at naar vi om $1\frac{1}{2}$ Aar faar 2 pCt i Rente, er der Tale om Udlaan til Staten — men samtidig udskydes Tilbagebetalingen et Aar. Det kan maaske hjælpe lidt, men jeg er ikke sikker paa, at det hjælper tilstrækkeligt. Vi er ikke ukendt med, at Staten ved Tilbagebetaling af Laan atter laaner. Selvfølgelig tilbagebetaler Staten sin Gæld og sine Laan, saa længe Staten er solvent, og det haaber vi den vedbliver at være, i alt Fald saa længe vi kan beholde den nuværende dygtige Finansminister; men det er

nu saadan, at naar vi skal tilbagebetale Gæld, plejer vi at optage nye Laan; det kan være hos andre Laantagere, men Beløbet plejer sjældent at være lavere. Naar det er 100 Millioner Kroners Laan, der udløber, bliver det 150 Millioner Kroners Laan. Imidlertid tror jeg, at disse Folk, som bliver tvunget til at aflevere, haaber at faa deres Penge igen, og naturligvis faar de dem igen, for saa vidt der ikke sker større økonomiske Ulykker for vort Land, men det skulde ikke forbyse mig — andre Talere har været inde derpaa —, om det vil volde en meget stor Del af Skatteyderne umaadeligt Besvær at finde Pengene til denne Indbetaling. Jeg er ikke tilbøjelig til at tro, at maaske Halvdelen af dem skal ud paa Laanemarkedet for at finde Penge eller, som det allerede er sagt af en anden Taler, skal realisere Værdier, og saa kan jeg ikke med min bedste Vilje forstaa, at dette Indgreb skulde være en god anti-inflatorisk Foranstaltning. Det er mig vedblivende umuligt at forstaa, og det er ikke blevet mere klart for mig, efter at jeg har fulgt med i Forhandlingerne her paa Rigsdagen i den sidste Maanedes Tid.

Hvad Selskaberne angaar, ligger det saaledes, at de for længst har afsluttet deres Regnskaber for det forløbne Aar. Det kan godt være, at de ligefrem skal lave om paa disse Regnskaber, og det er i Virkeligheden ikke saa let, naar Generalforsamlingerne har givet Decharge. Men i hvert Tilfælde er det ret utiltalende, at vi Gang paa Gang lovgiver med tilbagevirkende Kraft. Der kan nævnes meget grøllere Eksempler end dem, der har været nævnt, paa, at der efter dette Lovforslag, hvis det nu snart bliver vedtaget, ved Midsommertid 1943 forlanges Skat af Penge, som er tjent maaske i Januar 1941, altsaa $2\frac{1}{2}$ Aar efter, at Pengene er tjent under en helt anden Skatte-lovgivning end den nuværende.

Jeg beklager, at man i Folketingsudvalget ikke har villet gaa med til det Ændringsforslag, der blev stillet fra Venstres Side, og som kunde have mildnet noget; jeg tænker bl. a. paa Ændringsforslaget om, at Selskaber ved Indkomstbeskatningen næste Gang maatte fradrage denne Skat, jeg tænker paa Ændringsforslaget om, at Skatteyderne og Selskaberne kunde frigøre sig for Tvangsopsparringen ved at tegne tilsvarende Beløb i Statsobligationer i Henhold til det Lovforslag, vi om lidt skal behandle, Lovforslaget om det store Statslaan paa 400 Mill. Kr. Men Flertallet i det høje Folketing har ikke kunnet vise denne lille Imødekommenhed, og derfor venter jeg mig